

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Piotr Gerke

Dariusz Śliwiński

3 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymanek

5przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

6po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020 r.

sprawy **A. S. (1)**

oskarżonego z art. 220 § 1 kk i art. 155 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt II K 462/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 720 zł.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Gerke

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 232/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 28 października 2019 roku, sygn. akt II K 462/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel substydniarny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	A. S. (1)	<u>Fakt:</u> Przyczyną wypadku przy pracy w dniu 22 października 2015 r. nie było działanie lub zaniechanie podwykonawcy występującego wobec pokrzywdzonego w roli pracodawcy. Powodem wypadku był brak wyposażenia krawędzi balkonów w balustrady chroniące monterów stolarki okiennej przed upadkiem z wysokości. A za zapewnienie pracownikom środków ochrony zbiorowej na budowie apartamentowca nr	Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) wydanej na zlecenie oskarżonego	991- (...)

2 przy ul. (...)
w D. nie ponosił
odpowiedzialności
podwykonawca
jakim był oskarżony
A. S. (1). To
kierownik robót i
majster budowy jako
uczestnicy procesu
budowlanego byli
zobowiązani do
pełnienia
bezpośredniego
nadzoru nad
bezpieczeństwem i
higieną pracy na
stanowiskach pracy.

Czyn: Przypisany
oskarżonemu w pkt
1 wyroku występek
z art. 220 § 1 kk
i art. 155 kk w zw.
z art. 11 § 2 kk,
że jako pracodawca
odpowiedzialny za
bezpieczeństwo i
higienę pracy nie
dopełnił obowiązku
wyposażenia
pracownika S. M. (1)
w wymagane środki
ochrony osobistej i
dopuszczając go do
pracy przy montażu
stolarki okiennej na
wysokości bez szelek
bezpieczeństwa i
liny zabezpieczającej
przypiętej do stałych
elementów
konstrukcji naraził
go na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia i
nieumyślnie
doprowadził do
jego śmierci w
wyniku obrażeń
jakich doznał na

		skutek upadku po wypadnięciu z okna.		
2.	A. S. (1)	<p><u>Fakt:</u> Pracodawca będący podwykonawcą tj. oskarżony instruuwał pracownika wykonującego montaż stolarki okiennej wyłącznie w zakresie ogólnym.</p> <p><u>Czyn:</u> Opisany w pkt 5 wyroku, wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 283 § 1 kp, ze stwierdzeniem, że oskarżony będący pracodawcą odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy nie zapewnił bezpośredniego nadzoru nad pracą wykonywaną przez pracownika S. M. (1) przy montażu stolarki okiennej na wysokości.</p>	Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) wydanej na zlecenie oskarżonego	991- (...)
3.	A. S. (1)	<p><u>Fakt:</u> Obowiązek szczegółowego instruktażu bhp, w tym stosowania środków ochrony indywidualnej przed przystąpieniem do realizacji robót szczególnie niebezpiecznych (np. prac na wysokości), należy</p>	Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) wydanej na zlecenie oskarżonego	991- (...)

	<p>do kierownika budowy.</p> <p>Czyn: Opisany w pkt 6 czyn wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 283 § 1 kp, ze stwierdzeniem, że oskarżony będący pracodawcą odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy nie przestrzegał przepisów bhp dopuszczając do pracy przy montażu stolarki okiennej na wysokości pracownika S. M. (1) pomimo tego, że nie odbył on instruktażu stanowiskowego w zakresie prac na wysokości.</p>	
--	--	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.2.1.	Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) z dnia 17 grudnia 2019 wykonanej na zlecenie oskarżonego A. S. (1)	<p>Dokument nie miał znaczenia dla ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy i nie dostarczył żadnych podstaw do podważenia wartości dowodowej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dr inż. P. S. (1) powołanego w toku postępowania przygotowawczego.</p> <p>Dowód zaprezentowany przez obronę na etapie postępowania apelacyjnego traktował przede wszystkim o ciężących na uczestnikach procesu budowlanego obowiązkach zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy w trakcie wykonywania robót. To zaś nie było przedmiotem sprawy, co wyraźnie sygnalizował już wcześniej Sąd Okręgowy w Poznaniu, w postanowieniu z dnia 26 lutego 2018 r., uchylającym decyzję Sądu I instancji o zwrocie sprawy prokuratorowi do uzupełnienia istotnych braków postępowania przygotowawczego.</p> <p>Dowód w postaci opinii mgr inż. K. J. (1) poprzez dokonaną ocenę roli podwykonawcy – A. S. (1) w kontekście odpowiedzialności za wypadek na budowie z dnia 22 października 2015 r., nie zdołał równocześnie uprawdopodobnić, że skoro oskarżony nie będąc uczestnikiem procesu budowlanego nie miał obowiązku stosowania środków ochrony zbiorowej (balustrady, siatki ochronne, siatki bezpieczeństwa), to nie odpowiada za wypadek. Strona nieskutecznie dowodziła, z powołaniem na rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania</p>

robót budowlanych (§ 6 ust. 1), że środki ochrony zbiorowej mają charakter podstawowy i nadrzędny. Wskazując, że obowiązek stosowania środków ochrony zbiorowej ma priorytet względem stosowania środków ochrony indywidualnej, sformułowano wnioski, że brak środków ochrony indywidualnej u pracownika, który uległ wypadkowi, w sytuacji gdy na budowie nie zapewniono ochrony zbiorowej poprzez zamontowanie balustrad, nie mogło być uznane za przyczynę wypadku. Przedstawiona koncepcja nie została zaakceptowana, gdyż całkowicie pomijała okoliczności faktyczne wynikające z procesu przed Sądem Rejonowym. Wedle tych ustaleń oskarżony kierując swoich pracowników do montażu okien w apartamentowcu nr 2 przy ul. (...) w D. widział, że brak jest w otworach okiennych i na balkonach środków ochrony zbiorowej. Kwestia odpowiedzialności pracodawcy pokrzywdzonego musiała zatem ten istotny element faktyczny uwzględnić. Ponadto, nie stwierdzono aby oskarżony komukolwiek przekazywał nadzór bezpośredni nad swoimi pracownikami wykonującymi prace na terenie budowy. Rozważania rzeczoznawcy K. J. miały zatem charakter bardziej teoretyczny niż praktyczny. O tym, że nie były one należycie osadzone w realiach badanej sprawy świadczy dobitnie ta okoliczność, że autor opinii prywatnej jako powód wypadku przyjął brak wyposażenia krawędzi balkonów, na jakie wchodził pracownicy firmy oskarżonego, w balustrady chroniące przed upadkiem osób z wysokości, z podkreśleniem, że za ich montaż i nadzór przy użytkowaniu nie odpowiadał podwykonawca. Nie

		<p>został natomiast zakwestionowany przez apelującego fakt wynikający wprost z zaskarżonego wyroku, że do tragicznego zdarzenia doszło wskutek wypadnięcia S. M. (1) z okna, a nie z balkonu jak mylnie wskazywał rzeczoznawca oskarżonego.</p>
<p>2.1.2.2.</p>	<p>Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) z dnia 17 grudnia 2019 wykonanej na zlecenie oskarżonego A. S. (1)</p>	<p>Z powodu res iudicata dokument ten nie mógł dostarczyć żadnych podstaw do zakwestionowania stwierdzenia, że oskarżony będący pracodawcą odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy nie zapewnił bezpośredniego nadzoru nad pracą wykonywaną przez pracownika S. M. (1) przy montażu stolarki okiennej na wysokości (znamiona wykroczenia z art. 283 § 1 kp). Prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w T. z dnia 26 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II W 107/16) A. S. (1) został uznany za winnego i skazany za wykroczenie z art. 283 § 1 kp w zw. z § 81 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, polegające na tym, że jako pracodawca P.W. (...) z siedzibą w K. w dniu 22 października 2015 r. na budowie budynku nr (...) przy ul (...) w D. przy wykonywaniu prac szczególnie niebezpiecznych (prace na wysokości) nie zapewnił bezpośredniego nadzoru. Obowiązuje zaś ustawowy zakaz prowadzenia postępowania w postaci rei iudicate, określony w art. 17 § 1 pkt 7 kpk. Zakaz ten zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, a nowe postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania</p>

		<p>w sprawie już zakończonej. Powaga rzeczy osądzonej nie pozwala na ponowne prowadzenie postępowania przeciwko tej samej osobie o ten sam przedmiot odpowiedzialności prawnej, innymi słowy – o ten sam czyn w znaczeniu prawnym (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r. IV KK 713/18, Prok. i Pr. 2019 nr 3, poz. 8, L., (...) KZS 2019 nr 3, poz. 23, Legalis nr 1855930). Powyższe oznacza, że w tym procesie niedopuszczalne stało się podważanie okoliczności przesądzonej wcześniejszym, prawomocnym wyrokiem nakazowym, że A. S. (1) jako pracodawca w dniu 22 października 2015 r. na budowie apartamentowca nr 2 przy ul (...) w D. przy wykonywaniu prac szczególnie niebezpiecznych jakimi są prace na wysokości, nie zapewnił bezpośredniego nadzoru.</p>
2.1.2.3.	<p>Dokument w postaci opinii technicznej rzeczoznawcy budowlanego mgr inż. K. J. (1) z dnia 17 grudnia 2019 wykonanej na zlecenie oskarżonego A. S. (1)</p>	<p>Stwierdzenie z opinii prywatnej, że to kierownik budowy ma obowiązek szczegółowego instruktażu bhp, w tym stosowania środków ochrony indywidualnej przed przystąpieniem do realizacji robót szczególnie niebezpiecznych (np. prac na wysokości) miało charakter ogólny i nie zwalniało pracodawcy z takiego obowiązku wynikającego z art. 237³ § 1 i 2 kp, zwłaszcza że oskarżony nie przekazał nikomu ciężących na nim jako pracodawcy obowiązków z zakresu instruktażu stanowiskowego S. M. (1). Brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na taką korzystną dla oskarżonego okoliczność. Wręcz przeciwnie, z dokumentów przedstawionych przez podsądnego wynika po pierwsze, że Instrukcja BHP dla monterów stolarki</p>

budowlanej na budowie była opracowana w P.W. (...) i zapoznano z nią drugiego monterystę - M. S. (1) (k. 306-309). Ponadto, oskarżony miał świadomość, że spoczywał na nim obowiązek przeprowadzenia szczegółowego instruktażu bhp w zakresie montażu stolarki okiennej na budowie skoro jako przeprowadzający instruktaż wypełnił kartę szkolenia wstępnego stanowiskowego z zakresu bhp dla S. M. (1) (tzw. instruktaż stanowiskowy) z datą 19 października 2015 r. Na marginesie należy też wspomnieć, że omawiane tu zagadnienie stanowiło element wyrokowania zakończony umorzeniem postępowania z powodu przedawnienia karalności wykroczenia, gdyż Sąd I instancji uznał, iż brak wypełnienia przez oskarżonego A. S. obowiązku przeprowadzenia instruktażu stanowiskowego dla S. M. (1) przed dopuszczeniem go do prac na wysokości przy montażu stolarki okiennej nie pozostawało w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem, jakiemu uległ pokrzywdzony w dniu 22 października 2015 r.

W związku z powyższymi stwierdzeniami z pkt 2.1.2.1. - 2.1.2.3. nie uwzględniono zgłoszonych przez apelującego wniosków o przesłuchanie K. J. (1) dlatego, że nie został powołany w sprawie w charakterze biegłego oraz przede wszystkim z tego powodu, że załączona do apelacji opinia techniczna zaliczona w poczet dowodów przez Sąd Okręgowy wyłącznie jako dokument, w żadnym razie nie podważyła ani wartości dowodowej opinii biegłego sądowego P. S. ani też zwłaszcza ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy w Trzciance. Poza

	<p>tym, w związku z wydaną opinią techniczną K. J. (1) nie pojawiły się tego rodzaju okoliczności, które wymagałyby powołania biegłego sądowego właściwej specjalności dla zweryfikowania zagadnień z zakresu bhp, mogących mieć jeszcze wpływ na odpowiedzialność oskarżonego w niniejszym procesie, a w szczególności spowodować uwolnienie oskarżonego A. S. od przypisanych mu zachowań. Opinia techniczna opracowana na zlecenie oskarżonego cechowała też wyraźna wybiórczość badanych zagadnień, niezasadna marginalizacja roli oskarżonego jako osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie zasad bhp przez pracowników (...) na terenie budowy w D.. Rzecznawca bazował też tylko na fragmentach materiału dowodowego, udostępnionych mu przez stronę procesową.</p>
--	---

<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dowolną ocenę opinii biegłego P. S. (1), która posiadała szereg błędów i założeń naruszających gwarancje procesowe oskarżonego - dowolną ocenę zeznań E. S. (1), M. S. (1), A. D. (2) i D. N. i uznanie ich za niewiarygodne w zakresie indywidualnych środków ochrony stosowanych przez pracowników oskarżonego wobec jednego oświadczenia M. S. (1) z rozprawy 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- dowolną ocenę zeznań J. M. (1) i niezasadne odstąpienie przez Sąd od oceny ich wiarygodności, w sytuacji gdy ten świadek będący uczestnikiem procesu budowlanego miał interes w tym aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego</p> <p>- dowolną ocenę zeznań T. Ż. (1) bez należytego uwzględnienia, że uznane za wiarygodne jego zeznania wskazujące, iż pracownicy oskarżonego nie stosowali środków ochrony indywidualnej były „zasłyszane” od bliżej nieustalonych osób, a poza tym przyjęte bez ostrożności koniecznej z powodu uczestnictwa świadka w procesie budowlanym oraz jego interesie w tym aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego</p> <p>- dowolną ocenę zeznań T. S., A. S. (3), M. K. (1) oraz nagrań rozmów telefonicznych tej ostatnio wskazanej osoby z oskarżonym na temat możliwości popełnienia przez pokrzywdzonego samobójstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Argumenty obrony w wyżej wskazanym zakresie stanowią czystą polemikę z prawidłowymi poczynaniami dowodowymi Sądu I instancji. Sąd ten przeprowadził postępowanie dowodowe w pełni prawidłowo, w rozsądny, wyważony sposób, uwzględniając zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz stosując się do zasady swobodnej oceny dowodów. Znamiennym jest, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraźnie wymienił wszystkie dowody, którym przyznał</p>		

przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy jego zdaniem nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po kontrolnym przeanalizowaniu akt sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego. Takich podstaw podważających ocenę dowodową dokonaną przez Sąd Rejonowy nie dostarczył obrońca oskarżonego, który w sposób oderwany od większości dowodów zgromadzonych w tej sprawie utrzymywał, że oskarżony nie ponosi odpowiedzialności za narażenie pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Według reguł postępowania odwoławczego podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to nie respektując wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także

powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, Legalis nr 1922670).

Odnośnie dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny opinii biegłego z zakresu bhp P. S. (1) Sąd Okręgowy nie miał żadnych zastrzeżeń. Należało podzielić stanowisko, że ta ekspertyza nie miało dużego znaczenia dla ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie. Biegły przedstawił stan prawny z zakresu prawa pracy, przepisów bhp, po analizie akt sprawy wyłuszczył szczególnie jakie obowiązki ciążyły na oskarżonym jako pracodawcy dla zapewnienia monterowi stolarki okiennej S. M. (1) bezpiecznych warunków pracy. Opinia ta słusznie skupiona była na odpowiedzialności podsądnego A. S. (1) i była pomocna Sądowi, omawiając ciężący na pracodawcy obowiązek zapewnienia pokrzywdzonemu pracownikowi środków ochrony indywidualnej przed upadkiem z wysokości, przy wykonywaniu prac z kategorii szczególnie niebezpiecznych. Powyżej zaś w pkt 2.1.2.1. - 2.1.2.3. wskazano dlaczego Sąd Okręgowy krytycznie odniósł się do propozycji obrony aby w procesie tym ustalać wszystkie podmioty odpowiedzialne na budowie za przestrzeganie zasad bhp, w tym za zapewnienie pokrzywdzonemu wymaganych środków ochrony i nadzór nad ich stosowaniem. Nie można zgodzić się z oceną apelującego aby powołany do opiniowania biegły sądowy P. S. domniemywał odpowiedzialności oskarżonego, czyniąc szereg założeń

sprzecznych z prawem budowlanym. Jak już wyżej wskazywano, rzeczoznawca K. J. dokonywał szeroko zakrojonego przedstawienia obowiązków podmiotów biorących udział w procesie budowlanym, skupiając uwagę na innych osobach niż oskarżony -podwykonawca powołany do montażu stolarki okiennej. Opinia prywatna nie poddała jednak w wątpliwość tego, że oskarżony A. S. jako pracodawca miał obowiązek zapewnić swoim pracownikom bezpieczne i higieniczne warunki pracy. Obowiązki z zakresu bhp zawarte są w szeregu aktach prawnych o różnej randze, przy czym źródła tych obowiązków znajdują się w Konstytucji RP, Kodeksie pracy oraz ustawach szczególnych i rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 237¹⁵ kp. Odpowiedzialność za bezpieczeństwo i higienę pracy w zakładzie pracy ma charakter indywidualny, a na pierwszym miejscu należy wskazać pracodawcę (art. 207 kpk), którego katalog zachowań związanych z ochroną zdrowia i życia pracowników ustawodawca zawarł w art. 207 § 2 kp. Warto także wspomnieć o art. 208 § 1 kp, który nakazuje współpracę różnych pracodawców w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa pracy swoim pracownikom świadczącym pracę w jednym miejscu. Wszystko to prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy mógł skorzystać ze wskazań biegłego sądowego P. S. co do ciążących na oskarżonym A. S. jako pracodawcy obowiązków z zakresu bhp, zasadnie skupiając się na odpowiedzialności tego podmiotu. Oskarżenie obejmowało bowiem wyłącznie zaniechania jednego podmiotu tj.

oskarżonego będącego pracodawcą pokrzywdzonego pracownika, który uległ tragicznemu wypadkowi przy pracy.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła także aby Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zeznań E. S. (1), M. S. (1), A. D. (2) i D. N., poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie stosowania indywidualnych środków ochrony przez pracowników oskarżonego. Nie ma racji skarżący, że takie wnioski co do wartości dowodowej tych zeznań poprzedziła uproszczona analiza polegająca jedynie na wyborze przeciwnego, jednego oświadczenia M. S. (1) z rozprawy. Dla ścisłości zauważyć trzeba, że owe niekorzystne dla oskarżonego zeznanie świadek M. S. (1) (nie S. jak podawał apelujący) zostało złożone w dniu 22 października 2015 r., kilka godzin po zaistnieniu wypadku S. M. (1) na budowie, przed Państwową Inspekcją Pracy (czyli nie na rozprawie jak podano w środku odwoławczym). Sąd Rejonowy słusznie dostrzegł i uwzględnił tą okoliczność pozytywnie wartościując wskazanie przez M. S. (1), że na budowie w D., swoim pracownikom wykonującym montaż stolarki okiennej w apartamentowcu nr 2, oskarżony nie udostępnił środków ochrony indywidualnej przy pracach na wysokości. Warto zwrócić uwagę, że spośród wskazanych przez obronę powyżej czterech świadków pracujących wówczas na budowie wraz z S. M. (1), tylko M. S. (1) był montażystą. Informacje przekazywane przez pozostałą trójkę świadków były zaś mało szczegółowe, wręcz oględne i przez to niemiarodajne. Dogłębna analiza zeznań świadków E. S. (1) i T.

S. uwidacznia wręcz sprzeczności co do tego gdzie miałyby być przechowywane owe środki ochrony indywidualnej (wg E. S. w kantorku w budynku gdzie prowadzone były prace, wg T. S. na samochodzie w firmie i stamtąd były wydawane gdy były potrzebne). Z kolei świadek A. S. (3) zeznała, że środki ochrony indywidualnej zawsze były w busie, a w dniu zdarzenia mogły być już spakowane gdyż trwały końcowe prace porządkowe, co jedynie zaciemniało faktyczny obraz sprawy. Ponadto, w toku postępowania karnego nie stwierdzono żadnych powodów, dla których świadek M. S. (1) miałby fałszywie obciążać oskarżonego, ówczesnego swego pracodawcę, podając kategorycznie, że oskarżony nie wyposażył ich w niezbędne do pracy na wysokościach środki ochrony indywidualnej. O tym, że pracownicy (...) nie byli wyposażeni w środki ochrony indywidualnej mówił także majster budowy świadek T. Ż. (1) (k. 838). Mając na uwadze powyższe okoliczności słusznie zatem Sąd I instancji nie znalazł podstaw aby odmówić wiarygodności informacjom podawanym przez świadka M. S. (1) na gorąco po zdarzeniu, z których de facto nie wycofał się w późniejszych swych zeznaniach, a jedynie ich nie potwierdzał wobec niepamięci tych okoliczności z powodu upływu czasu. Ponadto, apelujący przemilczał jakże istotny dla oceny omawianych dowodów fakt, że ani przy pokrzywdzonym ani w budynku, z którego okna wypadł, nie ujawniono żadnych środków ochrony indywidualnej rzekomo wydanych przez oskarżonego pracownikom, w tym S. M. (1). Dodatkowo też należy wskazać, że w dokumentacji firmy (...) oskarżonego A. S. nie

znaleziono dowodu wyposażenia pokrzywdzonego S. M. (1) w środki ochrony indywidualnej. Natomiast przekazana przez podsądnego karta ewidencyjna wyposażenia w nie M. S. pochodzi z marca 2015 r. (k. 213). Wynika z niej tylko tyle, że 7 miesięcy przed inkryminowanym zdarzeniem oraz rozpoczęciem prac montażu stolarki okiennej w D. przez podwykonawcę firmę (...), jeden z pracowników otrzymał linkę, szelki oraz amortyzator. Nie był to jednak S. M. (1).

Sąd II instancji nie potwierdził także zasadności zarzutu dowolnej oceny zeznań J. M. (1). Prawdą jest, że ten świadek był uczestnikiem procesu budowlanego i teoretycznie mógłby mieć interes w tym aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Jednakże, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, świadek J. M. (1) nie miał wiedzy na temat okoliczności wypadku pokrzywdzonego S. M. i dlatego jego zeznania nie miały poważnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie można było zatem zgodzić się z apelującym, że Sąd I instancji zaniechał oceny tego dowodu osobowego. Z faktu zaś, że w tamtym czasie J. M. (1) na budowie w D. pełnił funkcję kierownika budowy nie można było wywodzić, jak uważał apelujący, iż składał celowo niekorzystne dla oskarżonego zeznania. Miał zatem rację Sąd Rejonowy uważając, że zeznania tego świadka co do wprowadzonych na budowie działań z zakresu przestrzegania zasad bhp nie zostały dowodowo podważone. Natomiast z faktu, że w dniu zdarzenia w apartamentowcu, z którego spadł z wysokości pokrzywdzony nie były stosowane środki ochrony zbiorowej w postaci barierek ochronnych w otworach okiennych

nie wynikały żadne okoliczności uwalniające oskarżonego od odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie. Zeznania osób, których wiarygodność nie budziła kontrowersji, zgodnie potwierdzały, że nie było zabezpieczeń zbiorowych w miejscach gdzie prowadzone były prace montażu stolarki okiennej (por. zeznania E. S., T. S.). Co więcej, że oskarżony przyjeżdżając na budowę w D. widział brak tych zabezpieczeń na budynku i uczulał pracowników aby uważali (por. zeznanie M. S. k. 576-577). Jak już wyżej zwracano uwagę i co należy dodatkowo zaakcentować, obowiązki kierownika budowy J. M. w zakresie przestrzegania zasad bhp nie pochłaniały obowiązków z tego zakresu, ciężących na pracodawcy pokrzywdzonego, tj. na oskarżonym A. S. (1). Odpowiedzialność obu tych podmiotów za bezpieczeństwo i higienę pracy pracowników ma charakter indywidualny i samodzielny. Co więcej, w badanym przypadku nie ujawniono żadnego dowodu scedowania przez oskarżonego swoich obowiązków w tym zakresie na inną osobę, brak protokolarnego oraz faktycznego przekazania pracowników (...) pod nadzór kierownika budowy. Byłoby to zresztą mało logiczne skoro Spółka z o.o. (...) będąca wykonawcą przyjęła do wykonania na rzecz (...) roboty przygotowawcze, żelbetowe oraz murowe dla inwestycji p.n. „Budowa budynków mieszkalnych wielorodzinnych Nr (...) w D. przy ul. (...) (umowa z dnia 20 lutego 2015 r.) czyli front robót nie obejmował prac montażu okien i drzwi balkonowych. Ponadto, co należy wyraźnie zaakcentować, to oskarżony faktycznie zajmował się swymi pracownikami na budowie będąc podwykonawcą w zakresie montażu stolarki okiennej, przyjeżdżał

na teren budowy, wydawał polecenia swoim pracownikom. Wobec powyższego nasuwa się jasny wniosek, że oskarżony jako pracodawca nie wyznaczył w swoje miejsce innej osoby odpowiedzialnej za bezpieczne i higieniczne zorganizowanie pracy pokrzywdzonemu. W związku z tym, brak było podstaw do rozszerzonej oceny zeznań świadka J. M. oraz wyciąganie z nich innych wniosków niż te, które poczynił i wykorzystał przy wyrokowaniu Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja nie dostarczyła też przekonujących argumentów, że Sąd I instancji dopuścił się dowolności przy wartościowaniu zeznań T. Ż. (1). A miałyby to zdaniem skarżącego polegać na nienależytym uwzględnieniu, że zeznania tego świadka wskazujące, iż pracownicy oskarżonego nie stosowali środków ochrony indywidualnej były „zasłyszane” od bliżej nieustalonych osób, bez ostrożności koniecznej z powodu uczestnictwa świadka w procesie budowlanym. Co do tej ostatniej okoliczności to sprawa wygląda analogicznie jak w przypadku oceny zeznań świadka J. M. (1). T. Ż. (1) był co prawda majstrem budowy, na której doszło do tragicznego wypadku z udziałem S. M. (1), jednak z jego funkcją nie był powiązany obowiązek wyposażenia pracowników firmy montującej stolarkę okienną w budynku nr (...) w środki ochrony indywidualnej. Świadek wyraźnie wskazał, że wykonawca - spółka (...) nie zlecała prac montażowych okien i drzwi balkonowych w apartamentowcach na osiedlu. Zdaniem Sądu odwoławczego apelujący obrońca nie miał przy tym racji poddając w wątpliwość prawdziwość

informacji, które zasłyszał T. Ż. na temat niestosowania przy pracy na wysokościach przez monterów z firmy oskarżonego (...) żadnych zabezpieczeń indywidualnych. Stanowisko obrony w tym zakresie miało charakter czysto polemiczny, bez rzeczowej argumentacji podważającej wiarygodność zeznań tego świadka. Nadto, jak już stwierdzono wcześniej przy ocenie zeznań świadka M. S. (1), istniała grupa dowodów wskazująca na niestosowanie środków ochrony indywidualnej przez monterów stolarki okiennej z (...). Zatem dowód z zeznań świadka T. Ż. (1), choć tylko pośredni, tzw. dowód ze słyszenia, mógł pomocniczo posłużyć Sądowi Rejonowemu do czynienia ustaleń odnośnie wyposażenia pokrzywdzonego w niezbędne środki ochrony indywidualnej. Zgodna z zasadami doświadczenia życiowego była przy tym sytuacja, że świadek T. Ż. (1) nie podawał personaliów osób, od których usłyszał o braku korzystania przez montażystów okien ze środków ochrony indywidualnej. Nie dziwi to zważywszy, że temat ten był drążony bliżej podczas jego przesłuchania na rozprawie, tj. niespełna 3 lata od zdarzenia.

Wreszcie, za bezzasadny został uznany zarzut odwoławczy naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 kpk, przy ocenie zeznań T. S., A. S. (3), M. K. (1) oraz nagrań rozmów telefonicznych M. K. (1) z oskarżonym na temat możliwości popełnienia samobójstwa przez pokrzywdzonego S. M. (1). Sąd Rejonowy z dużą wnikliwością i w pełni obiektywnie zbadał wszystkie dowody zgłoszone przez obronę na okoliczność ewentualnego

samobójstwa pokrzywdzonego. Organ orzekający w I instancji trafnie wychwycił wszelkie słabości tych dowodów, ich niespójności. Należało w pełni zgodzić się z tą oceną, a wskazania obrony uznać za czyste spekulacje. Równocześnie mocno zastanawiało bardzo późne zgłoszenie przez obronę dowodów mających uprawdopodobnić inną niż wskazano w akcie oskarżenia przyczynę upadku pokrzywdzonego z wysokości, zwłaszcza że według zeznań A. S. (3) (odrzuconych ostatecznie jako niewiarygodnych w tym zakresie) miałyby ona od samego początku mieć podejrzenia, że było to samobójstwo. Co do zeznań żony oskarżonego A. S. (3) warto wspomnieć na ich niespójność, sprzeczność z zeznaniem świadka M. S. (1) co do powodów zejścia pokrzywdzonego do pomieszczeń na drugim piętrze oraz dowolność domysłów odnośnie przyczyny upadku S. M. (1). Świadek ta choć nie była obecna przy zdarzeniu, szafowała różnymi scenariuszami zejścia i negując zasadność oskarżenia jej małżonka wyraźnie stronniczo odnosiła się do kwestii jego odpowiedzialności karnej. Wszystko to w pełni uzasadniało niską ocenę przydatności tego dowodu do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Z kolei zeznania świadka T. S. były de facto jego subiektywną opinią na temat samopoczucia pokrzywdzonego. Nikt z powyżej wskazanych osób nie podawał zaś aby pokrzywdzony miał myśli samobójcze, a świadkowie J. M. (3) i P. P. kategorycznie zaprzeczali okolicznościom sugerowanym przez obronę w tym procesie, które mogłyby spowodować, że S. M. (1) targnąłby się na swoje życie. Na podobnie krytyczną ocenę zasługiwał zarzut apelacji

dotyczący dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań świadka M. K. (1) oraz treści nagranej rozmowy telefonicznej, jaką w/wym odbył z oskarżonym na temat sytuacji życiowej pokrzywdzonego krótko przed wypadkiem. Dowody te nie dostarczyły Sądowi żadnych konkretnych okoliczności faktycznych w kierunku śmierci samobójczej S. M. (1), w tym, jak niezasadnie twierdził obrońca w apelacji, że miał on powody do popełnienia samobójstwa. Nieakceptowalnym uproszczeniem było przy tym wnioskowanie skarżącego, że skoro świadek M. K. zeznając przed Sądem zaprzeczył aby zainicjował rozmowę telefoniczną z oskarżonym na temat przyczyny śmierci S. M. (1), to jego zeznania należało ocenić jako niewiarygodne w całości, a w konsekwencji stwierdzić, że pokrzywdzony miał powody aby popełnić samobójstwo. Sąd Rejonowy w pełni zasadnie poddał w wątpliwość twierdzenia tego świadka, że nie łączył się telefonicznie z oskarżonym, wskazał przy tym racjonalne powody takiej oceny dowodowej. Nadto, trafnie uznał, że treść nagranej przez oskarżonego rozmowy telefonicznej nie zawierała żadnych potwierdzonych innymi dowodami wskazań do przyjęcia prawdopodobieństwa, że S. M. (1) miał faktyczne powody aby targnąć się na swoje życie. Poza tym, w tamtym czasie więź między pokrzywdzonym a świadkiem M. K. nie była silna, stąd ocena relacji w małżeństwie pokrzywdzonego S. M. przez tegoż świadka mogła nie odpowiadać prawdzie. W sprzeczności ze słowami rozmówcy oskarżonego stały zresztą zeznania jego żony - M. K. (3) (siostra wdowy po

<p>pokrzywdzonym), która zaprzeczyła aby podzielała podejrzenia M. K. (1), że J. M. (3) miała romans z kolegą z pracy i aby pokrzywdzony nosił się zamiarem samobójstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku na wykroczenie z art. 283 § 1 kp i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, ewentualnie przy stwierdzeniu przesłanek z art. 437 § 2 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia choćby jednego z alternatywnych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka M. S. (1), okazała się prawidłowa i Sąd odwoławczy nie widział potrzeby dokonywania powtórnej oceny dowodowej przez Sąd Rejonowy, a tym bardziej powtarzania postępowania dowodowego, które po tak długim czasie od zdarzenia miałyby się z celem. Ponadto Sąd Rejonowy wyciągnął całkowicie słuszne wnioski z opinii biegłego z zakresu bhp P. S. (1), w zakresie uznanym za dopuszczalny procesowo (bez uwzględniania zeznań oskarżonego składanych w charakterze świadka), które zestawił z pozostałym, przyjętym</p>		

za wiarygodny materiałem dowodowym i prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie w podstawie wyroku okoliczności ujawnionych podczas rozprawy (pkt 8 pdpkt od 1 do 4 apelacji), tj.:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zachowania żony zmarłego – J. M. (3) po zobowiązaniu jej do przedłożenia Sądowi telefonów komórkowych; 2. niemożności uzyskania bilingów z rozmów z dnia zdarzenia z uwagi na upływ czasu; 3. treści umów zawartych przez uczestników procesu budowlanego dotyczących zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów na budowie; 4. okoliczności związanych z obowiązkiem stworzenia planu (...). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy nie znalazł dostatecznych podstaw aby podzielić zgłoszony zarzut procesowy. Przeciwnie uznał, że podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Warto w tym miejscu jeszcze wskazać, że przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać,		

że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2018 r., IV KK 242/18, Legalis nr 1809309). Tak zaś Sąd Rejonowy postąpił w kontrolowanej sprawie, wcale nie uchybiając przepisowi z art. 410 kpk.

W ocenie Sądu odwoławczego nie miał przy tym racji skarżący podnosząc wskazane wyżej w pdpkt 1-4 kwestie dowodowe w kontekście ich wpływu na treść rozstrzygnięcia. Pamiętać bowiem trzeba, że zarzucanie naruszeń prawa procesowego aby było skuteczne musi też wykazywać, że co najmniej mogłoby mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Ad 1 - zachowanie J. M. (3) w trakcie procesu i wykonanie z opóźnieniem zobowiązania do przedłożenia Sądowi telefonów komórkowych nie należało stricte do materii dowodowej będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Z tą okolicznością w żadnym razie nie można było powiązać oceny zeznań świadka J. M. (3). Właściwym weryfikatorem słów tego świadka okazała się zaś opinia biegłego z zakresu informatyki B. B., z uwzględnieniem faktu, iż telefony komórkowe pokrzywdzonego i jego żony z racji bardzo późnego zainicjowania postępowania dowodowego ze strony obrony w tym względzie, były badane po upływie kilku lat od inkryminowanego zdarzenia. Tylko na marginesie można wskazać, że od czasu gdy J. M. (3) zobowiązała się do przedstawienia Sądowi Rejonowemu wspomnianych dwóch telefonów do czasu ich dobrowolnego wydania w

toku policyjnego przeszukania mieszkania, upłynęło zaledwie 10 dni. Nie sposób zatem tej okoliczności oceniać w kategoriach obstrukcji procesowej ani tym bardziej dowolnie domniemywać, że w tym czasie mogła ona usunąć obciążające ją wiadomości sms-owe.

Ad 2 – niemożność uzyskania bilingów z rozmów z dnia zdarzenia z uwagi na upływ czasu to okoliczność o charakterze obiektywnym i nieusuwalnym, z czego nie sposób wywodzić jakichkolwiek ustaleń mogących kształtować odpowiedzialność karną oskarżonego. Dodać jedynie można, że skoro obrona od początku miała sygnały o rzekomym romansie J. M. (3) i jej podejrzanych zachowaniach z telefonami (jej i męża), to wysokie zdziwienie budzi, iż wątpliwości co do charakteru zdarzenia zostały ujawnione z tak dużym opóźnieniem, że nie można już było pozyskać zestawień połączeń telefonicznych z października 2015 r.

Ad 3 - treści umów zawartych przez uczestników procesu budowlanego dotyczących zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów na budowie zostały przez Sąd I instancji należycie przeanalizowane i w odpowiednim stopniu uwzględnione. Z żadnej ze wspomnianych umów nie wynikały zaś uzgodnienia zwalniające oskarżonego z obowiązków z zakresu bhp jako pracodawcy pokrzywdzonego.

Ad 4 - okoliczności związane z obowiązkiem stworzenia planu (...) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oskarżonego A. S. (1). To kto wg planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia był wyznaczony

przez kierownika budowy do pełnienia bezpośredniego nadzoru nad pracami szczególnie niebezpiecznymi nie pozostawało w związku z obowiązkami ciążącymi na oskarżonym w zakresie zapewnienia swoim pracownikom środków bezpieczeństwa przy pracach montażu stolarki okiennej. W tym miejscu należy jeszcze podkreślić, że brak odpowiednich uzgodnień między pracodawcami na budowie w zakresie zapewnienia ich pracownikom należytego poziomu bezpieczeństwa dla zdrowia lub życia pracowników nie może skutkować brakiem odpowiedzialności oskarżonego. Znamienne jest przy tym, że A. S. (1) nie przestał nadzorować swoich pracowników na budowie w D. oraz co istotne, ci właśnie pracownicy uważali, że to właśnie pracodawca czuwa nad ich bezpieczeństwem. Nikt nie informował tych osób, że nadzór bhp przy pracach (...) miałby zostać przejęty przez inny podmiot, czy też aby został wyznaczony koordynator do sprawowania nadzoru nad bezpieczeństwem i higieną pracy wszystkich pracowników zatrudnionych w tym miejscu.

Wniosek

O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku na wykroczenie z art. 283 § 1 kp i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, ewentualnie przy stwierdzeniu przesłanek z art. 437 § 2 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Przeprowadzone postępowanie dowodowe było kompleksowe, postępowanie odwoławcze nie ujawniło podstaw do przeprowadzenia w sprawie dodatkowych dowodów, czy konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego od nowa, tak więc nie było podstaw do wydania orzeczenia reformatoryjnego ani tym bardziej kasatoryjnego. Dokonana ocena dowodów była zaś wszechstronna, pełna i obiektywna. Nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 Kodeksu postępowania karnego dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - II Wydział Karny z dnia 31 stycznia 2020 r., II AKa 469/19, Legalis Numer 2288120).</p>		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk, poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości w zakresie tego, czy doszło do wypadku, czy też do samobójstwa, na niekorzyść oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie trzeba wyjaśnić, iż w wymienionym przepisie art. 5 §		

2 kpk nie chodzi o wątpliwości dowodowe stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd ma obowiązek zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po zasadę in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk. Tym samym reguła ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spectrum dowodów, które były wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych w sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego A. S. (1). Budowana przez obronę w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji wersja, że S. M. (1) mógł popełnić samobójstwo nie tworzyła logicznej i dowodowo podpartej konstrukcji. Nie dawała zatem podstaw do

czynienia ustaleń o okolicznościach zdarzenia, wyłączających osobę oskarżonego z odpowiedzialności karnej za występki z art. 220 § 1 kk i art. 155 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.		
Wniosek		
O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku na wykroczenie z art. 283 § 1 kp i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, ewentualnie przy stwierdzeniu przesłanek z art. 437 § 2 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski obrony co do losów zaskarżonego wyroku okazały się niezasadne wobec powyżej przedstawionych rozważań Sądu II instancji. W przedmiotowej sprawie nie stwierdzono w czasie kontroli odwoławczej aby zachodziły niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby zgodnie z zasadą in dubio pro reo, rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, a więc nie było powodów do ingerowania przez Sąd odwoławczy w treść zaskarżonego wyroku.		
Lp.	Zarzut	
4.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<ol style="list-style-type: none"> 1. w sprawie nie ma żadnych wątpliwości, iż pokrzywdzony mógł popełnić samobójstwo; 2. gdyby pokrzywdzony chciał popełnić samobójstwo, wszedłby na wyższe piętro budynku; 3. doszło do wypadku polegającego na tym, że pokrzywdzony stracił równowagę i wypadł z okna; 4. oskarżony umyślnie nie dopełnił obowiązków bhp i nie udostępnił pracownikom środków ochrony indywidualnej; 5. oskarżony miał obowiązek zapewnić bezpośredni nadzór nad pracownikami na budowie; 6. oskarżony był odpowiedzialny za bezpieczeństwo swoich pracowników na budowie w D.; 7. na oskarżonym ciążył obowiązek przeprowadzenia szkolenia stanowiskowego oraz że miał on obowiązek go egzekwować przed dopuszczeniem do pracy na wysokości; 8. oskarżony naraził pracownika na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia; 9. oskarżony spowodował nieumyślnie śmierć pokrzywdzonego oraz istniał związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy działaniami oskarżonego a śmiercią pokrzywdzonego; 10. oskarżony był uczestnikiem procesu budowlanego na przedmiotowej budowie. 	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

W pierwszym rzędzie należało zauważyć, że przytoczony wyżej zarzut stanowił właściwie powtórzenie zarzutu błędnej oceny dowodów (zarzut naruszenia art. 7 kpk). Sąd Okręgowy by nie powtarzać tego co zostało już omówione powyżej w uzasadnieniu (pkt 3.1.) akcentuje tu zatem, iż przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła żadnego ze wskazań skarżącego co do weryfikacji materiału dowodowego i nie dostarczyła podstaw by w jakimkolwiek zakresie podważać trafność stanowiska Sądu niższej instancji zaprezentowanego w uzasadnieniu wyroku.

Co do wskazanych przez apelującego w pkt 1-2 błędów w ustaleniach faktycznych Sąd II instancji nie przyjął wybiórczej i jednostronnej argumentacji obrońcy o możliwej do zaistnienia sytuacji, że pokrzywdzony targnął się na swoje życie wyskakując z okna na II piętrze budynku. Nie było przy tym nadużyciem ze strony Sądu Rejonowego rozważanie, że gdyby była to próba samobójcza pokrzywdzony wybrałby wyższą kondygnację. Takie rozumowanie było bowiem zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Należyta i zobiektywizowana ocena materiału dowodowego, w tym dokumentacji Państwowej Inspekcji Pracy badającej okoliczności i przyczyny wypadku S. M. (1) z dnia 22 października 2015 r. prowadziła zaś do niezasadnie kwestionowanego w apelacji (pkt 3 powyżej) wniosku, że pokrzywdzony przy obróbce ramy okiennej w pomieszczeniu na II piętrze musiał wychylić się poza otwór okienny na zewnątrz i nie mając

żadnych zabezpieczeń ochrony indywidualnej, stracił równowagę i wypadł z okna, upadając na ziemię pod budynkiem.

Odnośnie kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zapewnienie pracownikom odpowiednich, bezpiecznych warunków pracy wskazania obrońcy miały charakter subiektywny i oderwany od realiów rozpatrywanej sprawy oraz dokonań dowodowych Sądu I instancji. Ustalenia faktyczne opisane w pkt 4, 6, 8 zostały przez Sąd Rejonowy poczynione w wyniku właściwej analizy dowodów oraz zasad prawnych zobowiązujących pracodawcę do zapewnienia swojemu pracownikowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Organ orzekający bez cienia wątpliwości, wspomagając się opinią biegłego P. S., wykazał również, że w przypadku prac szczególnie niebezpiecznych, jakimi są prace na wysokości, pracodawca winien wyposażyć pracownika w odpowiednie środki ochrony indywidualnej. Warto podkreślić jest tu fakt, że także według opracowanej w firmie oskarżonego Instrukcji BHP na stanowisku monter okien, pracownik przed rozpoczęciem pracy powinien zostać wyposażony w środki ochrony indywidualnej do pracy na wysokości (k. 80). W Instrukcji BHP na stanowisku monter stolarki budowlanej (okna, drzwi na budowie) jeszcze wyszczególniono, że środkami ochrony indywidualnej w takim przypadku są: szelki bezpieczeństwa, lina zabezpieczająca, kask ochrony i obuwie antypoślizgowe (k. 307). Brak wyposażenia pokrzywdzonego w środki bezpieczeństwa w postaci szelek bezpieczeństwa i liny

zabezpieczającej, który w związku z tym nie był przypięty do stałych elementów konstrukcji, naraziło go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia oraz pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z upadkiem z wysokości i śmiercią S. M..

W zakresie ustalenia z pkt 5, że oskarżony jako pracodawca był zobligowany zapewnić bezpośredni nadzór nad pracownikami na budowie prawomocnie przesądzono w prawomocnym wyroku nakazowym Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 26 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II W 107/16), w którym A. S. (1) został uznany za winnego i skazany za wykroczenie z art. 283 § 1 kp w zw. z § 81 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, polegające na tym, że jako pracodawca P.W. (...) z siedzibą w K. w dniu 22 października 2015 r. na budowie budynku nr (...) przy ul (...) w D. przy wykonywaniu prac szczególnie niebezpiecznych (prace na wysokości) nie zapewnił bezpośredniego nadzoru. Kwestionowanie tego ustalenia przez obronę w niniejszym postępowaniu było zatem niedopuszczalne (res iudicata).

Na temat ustalenia z pkt 7, w postaci ciążącego na oskarżonym obowiązku przeprowadzenia szkolenia stanowiskowego i obowiązku jego egzekwowania przed dopuszczeniem do pracy na wysokości, Sąd odwoławczy nie mógł zaakceptować odmiennego stanowiska skarżącego. Była już o tym mowa w tym opracowaniu, przy okazji omawiania zgłoszonego przez apelującego dowodu w postaci

opinii prywatnej K. J.. Warto zatem tytułem podsumowania przytoczyć, odnośnie tej okoliczności, że oskarżony zarówno prawnie jak i faktycznie był zobowiązany do przeprowadzenia szkolenia stanowiskowego S. M.. Nadto, z dokumentów firmy (...) wynikało, że oskarżony poczuwał się do przeszkolenia monterysty - M. S. (1) (karta szkolenia wstępnego stanowiskowego w dziedzinie bhp w dniu 12 października 2015 r. (k. 322). Oskarżony miał zatem świadomość, że spoczywał na nim obowiązek przeprowadzenia takiego instruktażu bhp w zakresie montażu stolarki okiennej na budowie także wobec S. M. (1), jednak go nie wypełnił.

Z kolei podnoszona przez obrońcę okoliczność czy oskarżony był uczestnikiem procesu budowlanego na przedmiotowej budowie w D. nie była znacząca dla ponoszenia przez A. S. odpowiedzialności karnej za zarzucane mu zachowania. Tu istotne były ustalenia czy oskarżony jest podmiotem odpowiedzialnym za bezpieczeństwo pracownika, którego dopuścił do prac montażowych na wysokości bez środków ochrony indywidualnej. Na to pytanie zasadnie Sąd Rejonowy odpowiedział twierdząco. Odmienne wskazania obrony miały charakter polemiczny, a przy tym proponowane przez obrońcę różne scenariusze zdarzenia jedynie osłabiały linię obronną oskarżonego. Nie dawały one bowiem spójnego obrazu zdarzenia, podbudowanego należyście dowodowo, który byłby przeciwwagą dla ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Wniosek

<p>O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku na wykroczenie z art. 283 § 1 kp i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, ewentualnie przy stwierdzeniu przesłanek z art. 437 § 2 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden ze zgłoszonych alternatywnie wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie z przyczyn wyżej podanych i niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Wiarygodny materiał dowodowy nie pozwalał na wyciągnięcie innych wniosków niż ten, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się przypisanego mu w pkt 1 wyroku czynu. Brak też było podstaw do zakwestionowania dokonanych w pkt 5 i 6 wyroku orzeczeń o umorzeniu postępowań za wykroczenia z art. 283 § 1 kp. Odmienne stanowisko skarżącego nie zostało wystarczająco wykazane w świetle pozostałych wiarygodnych dowodów. A przede wszystkim, nie wytrzymało konfrontacji z dowodami przeciwnymi, świadczącymi na niekorzyść oskarżonego. Nie było zatem wystarczająco umocowanych podstaw dowodowych by czynić odmienne ustalenia faktyczne i z tego tytułu ingerować w zaskarżony wyrok.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

5.	Naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 627 kpk, polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu i niewskazaniu w orzeczeniu o kosztach ich wysokości, co uniemożliwia weryfikację prawidłowości tego rozstrzygnięcia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia art. 627 kpk w orzeczeniu z pkt 7 zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy prawidłowo postąpił w sprawie z oskarżenia publicznego zasądając od skazanego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Obrońca de facto zgłosił zastrzeżenia co do niepodania w treści tego orzeczenia jakie należności kwotowo ma ponieść oskarżony (poza wysokością opłaty). Uzupelnienie w tym zakresie jest natomiast możliwe w trybie art. 626 § 2 kpk, który pozwala m. in. na dodatkowe ustalenie wysokości tych kosztów. Zasada ich ponoszenia przez skazanego została jasno sformułowana w zaskarżonym wyroku, z wyłączeniem należności za opinię biegłego z zakresu bhp, którą Sąd obciążył Skarb Państwa i jest to ograniczenie wyraźnie korzystne dla podsądnego.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (wniosek wynikający z treści apelacji, powiązany z tym konkretnym zarzutem, choć nie sformułowany wyraźnie przez obrońcę)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest uzasadnionych powodów aby ponownie Sąd I instancji zajął się orzeczeniem o kosztach postępowania. Zasada ich ponoszenia została przez Sąd I instancji właściwie określona - art. 627 kpk oraz przywołana zasada słuszności z art. 624 § 1 kpk co do wydatku Skarbu Państwa za opinię biegłego. Kwotowe określenie wysokości kosztów należnych od skazanego nastąpi zaś na etapie wykonawczym przed Sądem Rejonowym w trybie art. 626 § 2 kpk.		
Lp.	Zarzut	
6.	Naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 7 kpk i jego niezastosowanie w sytuacji, gdy wyrokiem nakazowym z dnia 26 kwietnia 2016 r. oskarżony został skazany za dopuszczenie do wykonywania prac swoich pracowników bez zabezpieczeń przed upadkiem z wysokości, a zatem został już skazany za czyn wskazany w pkt 1 wyroku - zarzut podniesiony z ostrożności procesowej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przypomnieć należy, że art. 17 § 1 pkt 7 kpk stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało		

prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Aby zaś w ogóle rozważyć, czy w sprawie mógł mieć zastosowanie powyższy przepis konieczne było zbadanie, czy wykroczenie oskarżonego z art. 283 § 1 kp w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych z dnia 6 lutego 2003 r. osądzone w wyroku nakazowym Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 26 kwietnia 2016 r. oraz przypisane mu przestępstwo z 220 § 1 kk pozostawały w idealnym zbiegu. Idealny zbieg przestępstwa z wykroczeniem, o którym mowa w art. 10 § 1 kw zachodzi wówczas, gdy jakiś element, określający zabronione zachowanie, nie należy do znamion dokonanego przestępstwa, przez co wykracza poza znamiona tego przestępstwa, a przy tym element ten jest karalny jako wykroczenie. Taki zbieg ma charakter rzeczywisty (realny), a nie jedynie pozorny (T. Grzegorzcyk, komentarz do art. 10 kw, (w:) Kodeks wykroczeń. Komentarz, 2013, teza 2). Cechą konstrukcji idealnego zbiegu przestępstwa i wykroczenia jest to, że dany czyn kryminalny dzieli się na przestępstwo i wykroczenie, a sądenie oraz karanie w takiej sytuacji za różne fragmenty czynu sprzecznego z prawem, nie narusza zakazu ne bis in idem (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 grudnia 2016 r., K 45/14, OTK-A 2016, poz. 99). Jeżeli zaś dojdzie do ukarania sprawcy zarówno za przestępstwo, jak i za wykroczenie, według obecnego brzmienia art. 10 § 1 kw wykonuje się karę surowszą lub środek karny. O niedopuszczalności ponownego postępowania można mówić zatem tylko wówczas, gdy

<p>- przy zachowaniu tożsamości osoby i czynu - uprzednie "postępowanie karne" zakończone zostało prawomocnie, co oznacza, że wcześniejsze zakończenie innego postępowania niż postępowanie karne, choćby co do tego samego czynu tej samej osoby, nie wywołuje skutku w postaci stanu rzeczy osądzonej (rei iudicatae), o którym mowa w art. 17 § 1 pkt 7 kpk (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 40/03, OSNKW 2004, Nr 2, poz. 22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2005 r., IV KK 399/04, R-OSNKW 2005, poz. 290).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zastosowanie art. 17 § 1 pkt 7 kpk co do czynu z pkt 1 zaskarżonego wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw prawnych do przyjęcia, że nastąpił skutek w postaci stanu rzeczy osądzonej (rei iudicatae), gdyż zakończone prawomocnie postępowanie o wykroczenie z art. 283 § 1 kp nie było „uprzednim” postępowaniem karnym, a poza tym przedmiotowo odnosiło się do dopuszczenia do wykonywania prac bez zabezpieczeń przed upadkiem z wysokości dla dwóch pracowników: M. S. (1) i S. M. (1), czyli brak było tożsamości czynu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

7.	<p>Naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwą wykładnię, tj.</p> <ol style="list-style-type: none">1. § 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych z dnia 6 lutego 2003 r. oraz uznanie, że to oskarżony był odpowiedzialny na bezpośredni nadzór nad bezpieczeństwem i higieną pracy na budowie;2. art. 21a ust. 1 Prawa budowlanego w zw. z § 3 ust. 3 pkt 5 i 6 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia z dnia 23 czerwca 2003 r. oraz uznanie, że to na oskarżonym ciążył obowiązek przeprowadzenia odpowiedniego instruktażu oraz zapewnienia stosowania środków ochrony indywidualnej;3. art. 22 pkt 3 Prawa budowlanego w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych oraz uznanie, że to na oskarżonym ciążył obowiązek przestrzegania przepisów bhp na budowie w D., podczas gdy nie był on uczestnikiem procesu budowlanego;4. § 6 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych oraz stwierdzenie, że środki ochrony zbiorowej nie miały pierwszeństwa przed środkami ochrony indywidualnej;5. Art. 220 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
----	---	--

	że w ustalonym stanie faktycznym oskarżony posiadał cechy, które umożliwiały jego odpowiedzialność z tego przepisu.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszym rzędzie należy wskazać, że zarzut obrazy przepisów prawa materialnego powinien być podnoszony wyłącznie wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje ustaleń faktycznych. Bezsporne jest bowiem, że naruszenie przepisów prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 r., III KK 415/18, KZS 2019/11/21, Lex Numer 2650198). Tymczasem zgłoszony przez obronę zarzut niewłaściwej wykładni przepisów regulujących zasady bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych bazował na odmiennych niż to przyjął Sąd I instancji ustaleniach w zakresie odpowiedzialności pracodawcy za przestrzeganie przepisów bhp na budowie wobec jego pracowników. Wskazane przez obronę regulacje prawne nie znoszą zasady nadrzędnej z art. 207 § 1 i 2 kp, że pracodawca ponosi odpowiedzialność w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy pracownikom w każdym aspekcie odnoszącym się do ich pracy. Obowiązek pracodawcy zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników nie zależy też od miejsca wykonywania pracy. Pracodawca jest zobowiązany</p>		

zapewnić swoim pracownikom bezpieczeństwo nie tylko na terenie swojego zakładu, ale wszędzie tam, gdzie będą świadczyli pracę. Zadaniem Sądu Rejonowego nie było zaś szersze podmiotowo analizowanie odpowiedzialności za zachowanie zasad bhp podczas prac wykonywanych przez pokrzywdzonego S. M. (1) na terenie budowy w D.. Apelujący nie przywołał żadnego przepisu prawnego, który uwalniałby oskarżonego – pracodawcę pokrzywdzonego od obowiązku zapewnienia swemu pracownikowi S. M. odpowiednich, bezpiecznych warunków pracy przy montażu stolarki okiennej. Wskazane zaś w apelacji uregulowania z rozporządzeń oraz Prawa budowlanego dotyczą zadań z zakresu bhp ciążących na innych osobach, uczestnikach procesu budowlanego, z pominięciem tej istotnej w sprawie okoliczności, że nie nastąpiło prawne ani faktyczne przejście odpowiedzialności za bezpieczeństwo pracowników oskarżonego na terenie budowy w D. przez wykonawcę robót budowlanych. Jak już wyżej Sąd Okręgowy też sygnalizował, na terenie budowy nie były właściwie uregulowane kwestie koordynacji pomiędzy występującymi tam podmiotami (podwykonawcy, w tym (...)) w zakresie przestrzegania zasad bhp. Jednakże oskarżonemu znana była ta sytuacja i w związku z powyższym tym bardziej powinien zadbać o bezpieczne warunki pracy dla swoich pracowników.

Sąd Rejonowy skutecznie i przekonująco wyjaśnił przy tym jakim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona występkę z art. 220 § 1 kk, zasadnie skupiając się na zaniechaniu

<p>wyposażenia pokrzywdzonego w środki ochrony indywidualnej, wykazując adekwatny związek przyczynowy tej okoliczności ze skutkiem w postaci narażenia pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia przy pracach na wysokości. W związku z tym ostatnim zarzutem obrona powinna poruszać się w ramach względnej przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 1 kpk a nie z art. 438 pkt 1a kpk. Uwaga ta ma charakter czysto porządkowy gdyż cały omawiany wyżej zarzut okazał się chybiony. Apelujący nie wykazał przy tym aby zgłoszone przez niego naruszenia przy wykładni prawa materialnego miały wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku na wykroczenie z art. 283 § 1 kp i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, ewentualnie przy stwierdzeniu przesłanek z art. 437 § 2 kpk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z proponowanych przez obrońcę wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie wobec jednoznacznej niezasadności powyżej omówionego zarzutu.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1Całość rozstrzygnięcia.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w pełni prawidłowo, a ze zgromadzonego materiału wyciągnął prawidłowe wnioski, wykazując, że swym zachowaniem oskarżony w zbiegu kumulatywnym wypełnił znamiona przestępstw z art. 220 § 1 kk i art. 155 kk. Jednocześnie apelacja w przeważającej mierze opierała się na spekulacjach i gołosłownej polemice z ustaleniami Sądu I instancji, w związku z czym nie została uwzględniona. Nie mogła ona także być efektywna w zakresie krytyki dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej zachowań A. S..</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe, na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>W związku z tym zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł, tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). A na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę za II instancję w kwocie 720 zł. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, tj. stwierdził brak przesłanek z art. 624 § 1 kpk.</p>

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Gerke